

Un pacte que fa por

L'alcalde de València ha nunciat l'inici de converses amb UV per arribar a acords que permeten posar a funcionar l'ajuntament. La sorpresa que aquesta possibilitat ha provocat en mitjans de comunicació i partits polítics ha estat enorme.

Josep Ramon Lluch

Set mesos després de les eleccions municipals, en què el Partit Socialista del País Valencià (PSPV-PSOE) va perdre la majoria absoluta en un bon grapat de ciutats del País Valencià, incloses les capitals, al cap i casal sembla que no hi haja alcalde, ni govern municipal amb possibilitats de fer funcionar la ciutat i de resoldre la sensació que els problemes es fan dia a dia més importants, més irresolubles.

Tot eixint del silenci de mesos en què ha estat, l'alcalde Ricard Pérez Casa-

do anuncia fa alguns dies l'inici de converses amb els representants del partit anticatalanista Unió Valenciana a l'Ajuntament de València, per tal de tractar d'arribar a alguns acords que permeten posar a funcionar l'ajuntament. La sorpresa que aquesta possibilitat ha provocat en els mitjans de comunicació i entre els grups polítics aliats a aquesta *entente cordiale* és enorme.

La política —la gestió de la cosa pública— fa estranys amics de viatge i mou a pactes que poden semblar contra natura. L'argument que cal aconseguir que l'activitat municipal siga

efectiva, fóra bo si no fos perquè, malgrat els raonaments, es fa difícil creure en miracles. La primera mostra de les dificultats va sorgir a les poques hores de l'anunci de les converses entre l'alcalde de València i qui ha assumit el paper de cap de l'oposició a l'ajuntament, el líder d'UV González Lizondo. El regidor anticatalanista va enviar una carta personal a Ricard Pérez Casado on l'exhortava a prendre mesures radicals amb la funcionària del gabinet de comunicació que havia gosat referir-se als termes «narrativa catalana» i «narrativa en català» en una nota, sobre els premis Ciutat de València, tramesa pel servei de premsa de l'ajuntament als diferents mitjans de comunicació.

L'escàndol que aquest incident ha motivat és ben conegut i serveix, si més no, com a mostra del que pot succeir a l'ajuntament de la ciutat en cas que Lizondo reba algun grau de gestió, alguna parcel·la de responsabilitat. □

De pactes

Vicent Garcés*

L'alcalde de València té l'obligació, per imperatiu popular, de fer possible que els assumptes del seu ajuntament vagen bé. Són assumptes de la ciutat i afecten tots els valencians que hi vivim. Afecten fins i tot d'altres ciutadans que són veïns d'altres municipis.

L'actual composició de forces polítiques de l'ajuntament del cap i casal ha donat l'alcaldia a la llista més votada, la socialista, el 10 de juny de 1987. Llista que compta amb tretze regidors, dels trenta-tres que integren el consistori. Això significa que, per a poder aprovar els temes que requereixen majoria absoluta, el grup socialista de l'ajuntament té necessitat del suport d'algun altre grup polític.

A partir d'aquesta constatació es presenta una doble dificultat. La primera és que els partits de dreta —AP, UV, CDS— no busquen prioritàriament l'estabilitat del govern de la ciutat, sinó un presumpte benefici partidari immediat, tractant d'arraconar els regidors del PSPV-PSOE i el mateix alcalde en la seua minoria majoritària, necessària però no suficient per a governar València. En cas contrari, ja haurien proposat algun tipus d'acord al grup socialista o s'haurien

preocupat de formar un govern municipal de majoria de dretes.

La segona dificultat prové del fet que, a diferència de l'any 1979, l'altre grup d'esquerra que acompanya el PSPV-PSOE en l'ajuntament, la coalició IU-UPV, només compta amb dues regidores. Un acord entre els dos grups d'esquerra —objectiu que cal no abandonar— tampoc no assegura la majoria absoluta de disset regidors, necessària per aprovar els aspectes fonamentals de la gestió de la ciutat.

Arribats en aquest punt, entenc perfectament el desig de l'alcalde Pérez Casado d'evitar la paràlisi de l'activitat municipal que podria resultar del bloqueig de la capacitat de decisió en els nivells polítics de l'ajuntament. La solució no és fàcil. Hem de confiar en l'habilitat i la capacitat dels socialistes per tal de superar el doble risc del bloqueig en la gestió i/o la desnaturalització d'una pràctica de govern progressista i valencianista.

Finalment, tenint en compte la seua trajectòria política i el programa d'actuació, el grup Unió Valenciana no pot arribar a cap tipus de pacte estable amb els socialistes. Un tal pacte significaria un retrocés in-

necessari en la difícil i complicada tasca de construcció d'una ciutat democràtica, lliure i culta, capital d'un País Valencià autònom que confia des de l'any 1977 en els socialistes i en l'esquerra.

Ara per ara, no vull ni pensar en quin seria el destí de la vida cultural valenciana, cas que l'actual oferta en aquest camp d'Unió Valenciana es posara en pràctica des de l'edifici municipal de l'ex-plaça del País Valencià de la nostra ciutat. Podria ser un malson.

* Diputat autonòmic del PSPV-PSOE.